

Călugărița

ANA-VERONICA MIRCEA

Ai reușit! Ești în inima Buncărului Călugăritelor pentru a doua oară!

A fost ușor să înșeli vigilența surorilor-păzitoare! Le-a fost necunoscut noul tău trup, capodopera vârfulilor chirurgiei metamorfotice (cinci bărbați care s-au bucurat să slujească toanelor tale). Și ți-au crezut povestea îngăimată printre lacrimi. Te-au înregistrat pe lista celor seduse și abandonate și te-au conclud, îndatoritoare, până la un scaun de pe primul inel al Rotondei Negre.

Ești lângă podiumul rotitor, pe care tronează, cu trupul elefantin drapat într-o amplă sutană roșie - roșul e, spun ele, culoarea pasiunii și a răzbunării - chiar stareța Maica Alinătoare. Iar vocea ei aceeași voce de stentor lovind pereții imensei rotonde, zămislește ecouri învălmășite.

— Mi-e milă de voi, ficeleor! Pentru că vreți să vă-ngropați aici, departe de goana după fericirea lumească! Pentru că vreți să vă jeliți, în zile și nopți pe care nu le știți cât sunt de lungi, visele răposate! Pentru că vreți să-mbătrâniți în post și-n plâns! Pentru că nu pricepeți că, acolo de unde ați fugit, EI se desfată! Pentru că nu pricepeți că trebuie - că e drept - ca EI să ispășească! Pentru EI și pentru înaintași - pentru tot neamul bărbătesc! EI, căre ne-au pus jugul - și ne-au adus războiul! - după ce-au scăpat de matriarhat!

Au nu gândiți voi, ficeleor, că au rămas în libertate monștrii care v-au siluit, care v-au terfelit cum nici fiara nu își terfelește prada? Și monștrii care v-au smintit cu vorbe goale, care și-au răs de sfânta noastră nevinovăție, ca să vă zvârle pe urmă cu dispreț, ca pe o jucărie dezmembrată? Monștrii care-au făcut din voi obiecte dătătoare de plăcere, obiecte de-nchiriat? Monștrii care se însoțesc cu

voi doar ca să vă transforme în mașini pentiu trudit și procreat?

Au n-ați vrea, fiicelor, în loc de jale, fiorul răzbunării? N-ați vrea plăcerea – cea supremă – culeasă doar prin talpa proptită pe grumazul vrăjmașului răpus, învins tocmai în jocul lui nelegiuit, în care crede el că te-a atras? N-ați vrea să îi aveți drept sclavi becisnici, întotdeauna la cheremul vostru, pe monștrii care uită că o făptură asemeni vouă i-a cărat în pântec și i-a născut în chin?

— Am vrea! O, vrem! Da, vrem! urlă nebunele în cor.

Firește că tu taci, așa cum n-ai făcut-o prima dată. Firește, Maica nu observă. Iar tu ai ochi să vezi, așa cum n-ai făcut-o prima dată, că rotonda e împânzită cu năluci. Pe inelele periferice, umăr lângă umăr, mii de holograme formează corul de care s-au lipii, la început timide, pe urmă pradă isteriei colective, vreo sută de femei, toate plasate pe inelele centrale.

— Dacă o vreți într-adevăr, continuă Maica, cu un surâs de-a curmezișul feței late, noi, singurele monahii care n-au dezertat de pe planeta asta muribundă, sufocată de păcate, vă oferim puterea minții! Vă oțelim hulita minte scurtă, de muieră! O să puteți struni orice bărbat! Orice bărbat avut în fața ochilor, orice bărbat avut în amintire! V-ar plăcea, nu-i așa?

— Da, da! se-avântă corul.

— Deci, fiicelor, acceptați darul? Vă-ncumetați?

— Da, da, ne-ncumetăm! Da, da! scandează corul.

— Eu nu! țipi tu. Și te ridici, și sari cu ușurință (atletul Jhin ți-a mulțumit că l-ai „lăsat” să te-antreneze o lună) pe podiumul înalt, chiar lângă Maică. Eu – și-ngenunchezi – eu am venit să te implor să-ți reiei darul! Te conjur, izbăvește-mă de harul ăsta blestemat!

— Da, da, ne-ncumetăm! continuă să urle corul – ca și cum tu n-ai fi acolo, lângă Maică, gata să plânga, cu mâinile încleștate de poalele sutanei purpurii.

Netulburată, ea le face semn, și ele, femei printre năluci părănd asemeni lor, prind să se scurgă, în șiruri spiralate, spre ieșiri.

Tu știi ce le așteaptă. O chilie albă, două surori cu chipuri seci, îndemnul de a se întinde pe patul strâmt și înalt; și gelatina de un galben translucid, flască, rece și rea ca hrana prost sinterizată, pusă pe frunte și întinsă peste păr. Apoi, dementă, durerea, teama că țeasta tocmai ți se crapă – și, fără veste, ușurarea, calmul, senzația de a fi parte dintr-un întreg – grăunte de nisip adăugat în dună –, comuniunea stranie cu miliarde de minți străine, care se năpustesc, impresia că te pierzi spre a te regăsi – parte infimă din conștiința unei enorme entități... Și, într-un târziu, trezirea: din nou tu însăși, ca și cum nimic n-ar fi schimbat.

Dar ai plecat – atunci – o nouă încredere mânându-te către viesparul lumii care te învinsese, care-ți lăsase numai lașitatea sau tăria? – de-a fugi.

Și a fost, la început, ca o minune! În preajma ta, bărbații își pierdeau voința. Le comandai gesturi și vorbe după placul tău și ei – sărmane marionete! – se supuneau, firesc, fără să dea vreun semn că ar fi priceput ce se-ntâmpla.

O vreme, te-ai amuzat cu șotii, punându-i să își rupă sau să-și scoată pantalonii în incintele comune sau în buncărele oficiale, să facă tumbe în metrouri sau în tunelele autostrăzii, să-și înjure șefii la recepții sau la consfătuiri mediatizate, să scuipe-n farfurii la mesele festive, să... Oricâte și de toate!

Dar, mai ales, i-ai obligat să se târască în genunchi în urma ta, plângând, cerșind o vorbă bună, un sărut, o mână-alintătoare poposită-n pripă pe-un obraz, sau numai o privire, fie ea și rea!

Până ți-a fost lehamite de traiu-ntre momâi! Și ți s-a făcut dor să simți în brațe un bărbat adevărat. Zadarnic îți porunceai să nu-l influențezi, tot îți scăpa un gând răzleț, sau o dorință, chiar neînsemnată, ceva care să-l schimbe după pofa ta. Și, Doamne, cum mai jinduiai după plăcerea

aia pe care simți c-o dăru! Și cât o detestai pe cea primită - ai înțeles! - de tine de la tine!

Ai plâns când ți-a fost limpede că, *pentru totdeauna*, bărbații aveau să-ți fie doar anexe, cărora să le comanzi chiar fără s-o mai știi, așa cum le comanzi picioarelor să meargă!

Ai plâns și ai fugit printre lesbiene. Le cunoșteai din vremea când te oploșisei în taverna Cocoșatei; atunci borâseși de fiecare dată, punând pe goană clientela. E drept că erau babe urduroase! Însă acum, când ți-ai ales drept partenere femeii a căror frumusețe o invidiai, și greața te-a lovit cu-aceeași violență, ai înțeles că vina o purta - și o purtase - sila stârnită înăuntrul tău de carnea muierescă.

Și ai fugit din nou! Unde puteai să fugi? În Buncărul Călugărițelor, de parcă nu le-ai fi jurat că niciodată nu o să te-ntorci!

Tu te-ai întors, gata să dai surorilor averea jumulită de la cei care crezuseră că era dorința și plăcerea lor să îți îngrășe contul, gata să faci orice ca să te regăsești pe tine, cea de acum trei ani, venită să-și plângă-n mănăstire tinerețea irosită.

Tu, plângând, îți dezvelești de-a fir-a-păr durerea, acolo, prăbușită, căutând zadarnic în ochii Maicii Alinătoare înțelegerea și mila.

— Eu, Maică, am fost și siluită, și amăgită, am fost și curvă înainte de a mă refugia aici... Și-ți mulțumesc pentru că am putut să mă răzbun! Dar eu și ura ne urâm, am stal prea mult alături! Vreau dragoste! Te rog, dă-mi-o-napoi!

În rotonda goală, Maica stă neclintită. De parcă tu n-ai fi.

Așa că te ridici și o privești în față.

— Vreau dragoste, îi strigi, nu mai vreau masturbare!

Maica se-nsufletește. Te fixează, îngustându-și ochii. Și își înalță colțul stâng al gurii - a dispreț.

— Vrei dragoste?! De ce n-ai luat-o când o puteai avea? Atunci te-ai tras aici, nevolnică, bocind. Și noi - și eu ți-am dat putere! Ai vrut-o! Acum n-o mai vrei? Nu-mi spune *mie* asta! *Nu pot* să iau ce-am dat! Acum ai Harul, fato - și o să mori cu el! Poți să te sinucizi, adaugă, cu glasul îndulcit. E un păcat, dar eu te-absolv. Iar Ordinul îți iartă jurământul nesocotit și chipul măsluit sub care ai revenit în Buncăr. Mai mult *nu pot* să fac!

— Ba poți! De ce nu-mi spui în față că *nu vrei*. Tot am să mă răzbun! Tot am să stau în poartă, să afle smintitele care doresc să intre, să afle de la mine ce găsesc aici!

Blajină, Maica își zâmbeste.

— N-o să te oprim, încearcă! Câte crezi c-o să întorci din drum?

Tu nu te lași.

— Poate n-or să m-asculte. Dar am o armă. „Darul” tău! Bărbații or să se supună când o să le cer să surpe cuibul vostru blestemat!

— Se vor supune, aprobă Maica. Dar câți vor fi supuși de tine și câți de cele care sunt - și-or să mai fie! - mii, și care binecuvântează buncărul ăsta și harul căpătat?

Te pierzi, îi prinzi umeri-n mâini, încerci să zgâlțâi cilindrul gros care îi este trup. Și zbieri din nou, punând peste înverșunarea dinainte ciuda că nu o poți clinii.

— Tu m-ai făcut neom! Vreau să fiu om din nou!

Maica se scutură de tine ca de un val de praf. Îți întoarce spatele, coboară de pe podium și îți azvârle peste umăr, apăsător:

— Ce proastă ești!

Tu țipi în urma ei:

— Ba nu! Eu *știu!* Vrei să subjugi bărbații! Vrei pentru tine lumea, chiar dacă e pe moarte, ciopârțită de nechibzuințe, sufocată de păcate... Vrei s-o conduci prin noi, pe care ne-ai mânjit cu harul tău spurcat!

Și taci – speriată. Fiindcă înțelegi ce-ai spus. Și pentru că nu știi de ce ai spus – de ce-ai gândit așa!

Dar Maica îți răspunde. Fără să se întoarcă și fără să privească înapoi.

— Mă-ncumet să o fac!